

**Uchwała Nr XXX/200/2017
Rady Dzielnicy II Grzegórzki
z dnia 30 marca 2017 roku**

w sprawie nadania nazwy projektowanej ulicy na terenie Dzielnicy II Grzegórzki.

Na podstawie § 3 pkt 4 lit. k uchwały Nr XCIX/1496/14 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie: organizacji i zakresu działania Dzielnicy II Grzegórzki w Krakowie (Dz. Urz. Woj. Mał. z 2014 r. poz. 1838) oraz Uchwały Nr III/42/2015 Rady Dzielnicy II Grzegórzki z dnia 22.01.2015 r. w sprawie upoważnienia Zarządu Dzielnicy II Grzegórzki, Zarząd Dzielnicy II Grzegórzki uchwala, co następuje:

§ 1.

Wnioskuję się do Rady Miasta Krakowa o nazwanie projektowanej ulicy, mającej połączyć ul. płk Fr. Nullo z ul. Cystersów, leżącej na działkach nr 410/7, 368/52, 368/35 obr. 5 Śródmieście imieniem **Ignacego Kriegera**.

§ 2.

Traci moc Uchwała nr XXVII/191/2016 Rady Dzielnicy II Grzegórzki z dnia 8 grudnia 2016 roku w sprawie nadania projektowanej ulicy nazwy ul. mjr. pil. Stefana Janusa.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca
Rady i Zarządu Dzielnicy II Grzegórzki

Małgorzata Ciemięga

Uzasadnienie:

Uchwałę podejmuje się w oparciu o kompetencje Rady Dzielnicy II Grzegórzki.

W 2017 roku przypada 200. rocznica urodzin Ignacego Kriegera. Jubileusz ten jest znakomitą okazją do przypomnienia znaczenia zawodowej działalności Kriegera dla zgłębiania historii Krakowa oraz zaakcentowania jego wkładu w rozwój polskiej fotografii,

pozwalającą jednocześnie upowszechnić i ugruntować w społecznej świadomości przekonanie o kriegierowym dziele jako nieodłącznym elemencie narodowego dziedzictwa kultury.

W historii fotografii krakowskiej szczególne miejsce przypadło Ignacemu Kriegerowi, którego nazwisko stało się synonimem fotograficznych widoków Krakowa drugiej połowy XIX wieku. Ignacy Krieger urodził się w 1817 roku w miejscowości Mikołaj w okolicach Wadowic, w rodzinie żydowskiej. W latach 50. XIX wieku mieszkał w Lipniku koło Bielska. Nie wiemy, gdzie wyuczył się zawodu fotografa. Do Krakowa przybył w 1860 roku i otworzył swój pierwszy zakład fotograficzny przy ul. Grodzkiej 13. Następnie przeniósł atelier do kamienicy Bonerowskiej w narożu Rynku Głównego 42 i ulicy św. Jana. W tym miejscu zakład przetrwał ponad pół wieku, aż do likwidacji w 1926 roku. Po śmierci Ignacego był on prowadzony przez jego syna Natana (1844-1903) i córkę Amalię (1846-1928), którzy zawodu wyuczyli się w pracowni pod fachowym kierunkiem ojca. Imię założyciela pozostało jednak w nazwie firmy do końca jej istnienia. W 1926 roku, w wieku 80 lat, ostatnia właścicielka zakładu zdecydowała się na likwidację atelier. Cały wielotysięczny zbiór szklanych negatywów fotograficznych oraz wyposażenie pracowni aktem prawnym z dnia 29 marca 1926 roku przekazała Gminie m. Krakowa. Amalia ustanowiła także fundację im. Ignacego, Natana i Amalii Kriegerów w celu "należytego przechowywania klisz dawnych zabytków krakowskich, ich reprodukowania i spożytkowania dla celów naukowych, oraz wykształcenia fotografów fachowych do zdejmowania fotograficznego dawnych zabytków, pamiątek i dzieł sztuki".

Cenny zbiór władze miasta umieściły w Muzeum Przemysłowym im. dra Adriana Baranieckiego. Gdy w 1950 roku Muzeum Przemysłowe zostało zlikwidowane, zbiory przeniesiono do kilku instytucji, a budynek wraz z częścią zbiorów przejęła Akademia Sztuk Pięknych. W 1967 roku władze ASP zdecydowały o przekazaniu kolekcji klisz szklanych do Muzeum Historycznego Miasta Krakowa. Kolekcja składająca się z ponad 8,5 tysiąca szklanych klisz jest najcenniejszą częścią zbiorów fotograficznych Muzeum. Część klisz wykonana została w technice mokrego kolodionu, a więc jednej z najstarszych technik fotograficznych i jest największym zbiorem tego typu w Polsce i prawdopodobnie jedynym!

Firma Kriegera początkowo wykonywała typowe dla ówczesnych czasów portrety atelierowe, równocześnie jej twórca proponował swoim klientom zdjęcia miasta Krakowa i jego zabytków. Były one powielane w dużych nakładach. Zakład posiadał spisy i albumy - katalogi oferowanych do sprzedaży „krajowidoków”. Naklejone na kartoniki różnych formatów zdjęcia miasta można było spotkać na terenie całego kraju. Ważny rozdział w działalności zawodowej Kriegera stanowiła współpraca z krakowskim środowiskiem naukowym, dla którego wykonywał zdjęcia dzieł sztuki, zabytków kultury materialnej oraz pamiątek zgromadzonych w obiektach sakralnych, muzeach czy zbiorach prywatnych. Po przejściach pierwszej i drugiej wojny światowej klisze te są jedynym świadectwem istnienia niektórych dzieł sztuki czy dokumentów.

Ignacy Krieger był także jednym z pierwszych dokumentalistów folkloru krakowskiego i galicyjskiego, dzięki czemu przyczynił się do rozwoju polskiej etnologii i antropologii. Pozostawił obfitą kolekcję zdjęć ukazujących mieszkańców Galicji w ich tradycyjnych, regionalnych strojach. Teren ten, zamieszany przez Polaków, Ukraińców

i Żydów, stanowił przykład środkowoeuropejskiej różnorodności. Największą część zbioru stanowią zdjęcia wieśniaków z wiosek podkrakowskich i z dalszych okolic miasta, leżących na prawym i lewym brzegu Wisły. Ludzie ci fotografowani byli głównie w swych odświętnych strojach. Fotografie typów ludowych były następnie ręcznie kolorowane. Zdjęcia miały swoje numery, by można je było odszukać w katalogu.

Zdjęcia o tematyce etnograficznej wykonywała większość polskich fotografów z 2 połowy XIX w., jednak fotografie typów ludowych Ignacego Kriegera posiadają walory dokumentacyjne, są surowe, lecz bardzo autentyczne, nie są portretami kostiumowymi w stylu wiejskim. Również żaden z fotografów nie pozostawił tak bogatej i różnorodnej kolekcji poświęconej temu tematowi.

Krieger reprodukował także portrety sławnych Polaków, królów, przywódców politycznych i duchowych, powstańców, pisarzy i poetów. Tego typu zdjęcia rozbudzające nastroje patriotyczne cieszyły się wówczas dużą popularnością we wszystkich trzech zaborach.